

Bilag 3.

Justitsministeriet.

København, den 25de November 1892.

Jdet jeg herved tillader mig at fremsende Planer og Overflag til en Karantæneanstalt ved Bamdrup, ledsaget af det lgl. Sundhedskollegiums Udtalelser over samme, finder jeg Anledning til for mit Vedkommende at ledsage Sagen med følgende Bemærkninger:

1. Efter min Mening er Videnskabens Standpunkt dette, at Koleræens contagiose Natur ikke kan bestrides, men at den lokale Disposition ved Siden heraf spiller en Rolle som Aarsagsforhold til Koleræen, uden at man dog nøje kender, hvilke Faktorer der i saa Henseende ere afgørende.

Den Opfattelse, at Koleræen er udelukkende miasmatiske, kan ikke opretholdes over for bestemte Erfaringer. At handle efter en saadan Opfattelse vilde være aldeles usforvarligt.

2. Sagarantæne og Landgrænseaffærring (eller Landkarantæne) maa staa og falde med hinanden. Der kan ikke være nogen principiel Grund til at gøre Forstel, og i et Land med Danmarks geografiske Forhold er det heller ikke fatligt udsforligt at etablere Affærring eller Karantæne paa Landgrænsen. Anderledes kan dette stille sig i Lande med udstrakte Landgrænser, f. Eks. Øst-Preussen, Frankrig; i disse Lande kan den faktisk Umulighed i at iværksætte en Landgrænseaffærring eller den uoverkommelige Vidtløftighed ved at etablere Landkarantæne nøde til at gøre Forstel paa Forholdsreglerne imod Søn og imod Land.

Jeg anerkender ikke den Indbending imod disse Foranstaltninger, at de ikke frembyde nogen fuldstændig Sikkerhed, thi det gør ingen hygieinisk Forholdsregel. Der kan aldrig naas mere end en relativ Sikkerhed. Det er derfor tiltrækkeligt til at begrunde Berettigelsen i hygieinisk Henseende af de nævnte Forholdsregler, at de tjene til at formindske Sandsynligheden for Koleræens Indtrængen i Landet. Dette kan formentlig ikke bestrides, og paa denne Antagelse maa naturligvis Lovet af 30te Marts 1885, som i sin Tid blev tiltraadt af Sundhedskollegiet, hvile.

Jeg anerkender heller ikke den Indbending imod Landkarantænen, at den indeholder en Fare, fordi Sygdommens Udbrud mellem Karantæntisterne kan blive et Brændpunkt for Sygdommens videre Udbredelse. Thi under vore Forhold, og naar Landkarantænen indrettes som foreslaaet, vil Karantæne-etablisementet ikke være behøvet af nær saa mange Mennesker som en Fattig-